

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2747/2019
21.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Вујасиновић, адвокат из..., против туженог ЈКП ГСП "Београд", са седиштем у Београду, ради поништаја и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2467/18 од 30.11.2018. године, у седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2467/18 од 30.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1749/16 од 19.03.2018. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи, као незаконито, решење о отказу уговора о раду од 03.06.2016. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, на послове које је обављао на дан доношења решења о отказу или на друге послове који одговарају врсти и степену стручне спреме тужиоца, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 2467/18 од 30.11.2018. године, одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, док на постојање друге битне повреде одредаба парничног поступка које могу бити ревизијски разлог тужилац изричито не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима – ..., у Сектору У ноћи између 02. и 03.04.2016. године тужилац је неовлашћено, без одобрења пословође вође смене и без прописане дозволе изашао кроз капију без коришћења идентификационе картице и изнео пет пластичних флаша од по 2 литра напуњених дизел горивом, чиме је поступио супротно члану 18. Правилника о раду запослених на пословима физичко-техничког обезбеђења и члану 7. Упутства о коришћењу идентификационих картица запослених, што чини повреду радне обавезе прописане чланом 179. став 2. тачка 1. и 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду, члана 77. став 1. тачка 1. алинеја 1. и алинеја 5. под тачком 1) и 11) Колективног уговора туженог од 28.01.2015. године и тачка 4. анекса уговора о раду од 22.03.2002. године. Из наведених разлога, решењем туженог од 03.06.2016. године тужиоцу је отказан уговор о раду са анексима, а пре спровођења поступка ради утврђивања одговорности тужиоца, 06.04.2016. године достављено му је упозорење о постојању разлога за отказ, у коме су наведени конкретни разлози за отказ и тужилац се изјаснио на ово упозорење 18.04.2016. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, правилно је нижестепеним пресудама одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито оспорено решење о отказу уговора о раду и обавезе тужени да тужиоца врати на рад, због чега нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе, ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду. Истом законском одредбом, ставом 3. тачка 8. прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Из чињеница утврђених у поступку пред нижестепеним судовима произлази да је тужилац у ноћи између 02. и 03.04.2016. године неовлашћено и без евидентирања идентификационом картицом изашао из круга фирме и изнео 10 литара горива, супротно забрани из члана 7. Упутства о евидентирању присуства на раду и забрани из члана 18. Правилника о раду на пословима физичко-техничког обезбеђења, којом је прописано да се у сврху процеса рада могу изнети покретне ствари туженог само уз поседовање пропуснице, чиме је извршио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. и 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду, која је на идентичан начин прописана и чланом 77. Колективног уговора туженог и тачком 4. Анекса Уговора о раду тужиоца.

Нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи ревизије којима се указује да је било услова за другачију примену мере за непоштовање радне дисциплине, односно повреду радних обавеза. Ово из разлога, јер контролу извршавања радних обавеза и поштовања радне дисциплине запосленог, врши послодавац који може запосленом отказати уговор о раду применом отказних разлога из члана 179. став 2. и 3. Закона о раду. Заједничка карактеристика ових отказних разлога је факултативност њихове примене. Наиме, послодавац их може, али не мора

применити. Због тога, дискреционо право послодавца не може бити предмет оцене суда.

Како је оспореним решењем тужиоцу отказан уговор о раду, правилном применом материјалног права, тужени није у обавези да тужиоца врати на рад.

Наводе ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити, применом члана 407. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић